

№ 17/366

від 17. травня .2019

До Конституційного Суду України
вул. Жилянська, 14, м. Київ, 01033

Суб'єкта права на конституційне
подання:

47 (сорок сім)
народних депутатів України

Представники суб'єкта права на
конституційне подання:

народний депутат України

Писаренко Валерій Володимирович

01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

ел. пошта pysarenko.valerii@rada.gov.ua

Адвокат **Пилипенко Володимир**
Пилипович

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності)
частини 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» та частини 6 статті
96 Кодексу законів про працю України, в редакції Закону України "Про
внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016
року за №1774-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 2, ст.25)

Відповідно до статі 150 Конституції України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР
(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141), статей 7, 51, 52
Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13.07.2010 № 2136- VIII
(Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 35, ст.376), звертаємось до

Конституційного Суду України з цим конституційним поданням та просимо розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» від 24.03.1995 № 108/95-ВР (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 17, ст.121) та частини 6 статті 96 Кодексу законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII (Відомості Верховної Ради УРСР від 17.12.1971 Додаток до № 50) в редакції Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 2, ст.25).

Відповідно до підпункту 2 пункту 1 Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 2, ст.25) (далі по тексту – Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України») стаття 96 Кодексу законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII (Відомості Верховної Ради УРСР від 17.12.1971 Додаток до № 50) (далі - Кодекс законів про працю України) була викладена в новій редакції, зокрема в частині 6 передбачається:

«Мінімальний посадовий оклад (тарифна ставка) встановлюється у розмірі, не меншому за прожитковий мінімум, встановлений для працездатних осіб на 1 січня календарного року».

Відповідно до підпункту 3 пункту 13 Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" стаття 6 Закону України «Про оплату праці» від 24.03.1995 № 108/95-ВР (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 17, ст.121) (далі – Закон України «Про оплату праці») була викладена в новій редакції, зокрема в її частині 6 передбачається:

«Мінімальний посадовий оклад (тарифна ставка) встановлюється у розмірі, не меншому за прожитковий мінімум, встановлений для працездатних осіб на 1 січня календарного року».

Взявши до уваги Ухвалу Конституційного Суду України від 13 липня 2017 року № 14-у /2017 «Про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини шостої статті 96 Кодексу законів про працю України, частини шостої статті 6 Закону України «Про оплату праці», врахували підстави відмови Конституційним Судом у відкритті провадження, викладені у п. 2 вказаної Ухвали, зокрема про те, що предметом розгляду Конституційного Суду України може бути конституційне подання, у якому викладаються аргументи і стверджується про неконституційність законів, інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим. А тому, стверджуючи про невідповідність Конституції України окремих положень вказаних вище законів, наводимо правові аргументи щодо такої невідповідності.

Обґрунтування порушення частини 3 статті 22 Конституції України, відповідно до якої при прийнятті нових законів або внесенні змін до

чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Частиною 3 статті 96 Кодексу законів про працю України, в редакції від 05 жовтня 2016 року, яка діяла до набрання чинності підпункту 2 пункту 1 Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України", було передбачено, що «формування тарифної сітки (схеми посадових окладів) провадиться на основі тарифної ставки робітника першого розряду, яка встановлюється у розмірі, що перевищує законодавчо встановлений розмір мінімальної заробітної плати, та міжкваліфікаційних (міжпосадових) співвідношень розмірів тарифних ставок (посадових окладів)».

Тобто, базою розрахунку схеми посадових окладів вважався розмір мінімальної заробітної плати, а тарифна ставка робітника першого розряду встановлювалася у розмірі, що перевищував законодавчо встановлений розмір мінімальної заробітної плати.

Починаючи з 01 січня 2017 року, набрав чинності підпункт 2 пункту 1 Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII, відповідно до якого стаття 96 Кодексу законів про працю України була викладена в новій редакції.

Зокрема, відповідно до частин 4-6 статті 96 Кодексу законів про працю України передбачено, що тарифна сітка (схема посадових окладів) формується на основі тарифної ставки робітника першого розряду та міжкваліфікаційних (міжпосадових) співвідношень розмірів тарифних ставок (посадових окладів). Схема посадових окладів (тарифних ставок) працівників установ, закладів та організацій, що фінансуються з бюджету, формується на основі: мінімального посадового окладу (тарифної ставки), встановленого Кабінетом Міністрів України; міжпосадових (міжкваліфікаційних) співвідношень розмірів посадових окладів (тарифних ставок) і тарифних коефіцієнтів. Мінімальний посадовий оклад (тарифна ставка) встановлюється у розмірі, не меншому за прожитковий мінімум, встановлений для працездатних осіб на 1 січня календарного року».

Отже, з моменту набрання чинності Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII, а саме з 01 січня 2017 року, база розрахунку схеми посадових окладів була змінена з мінімальної заробітної плати на прожитковий мінімум, встановлений для працездатних осіб на 1 січня календарного року.

Аналогічні правила були прописані і у статті 6 Закону України «Про оплату праці» в редакції від 26.11.2016 року.

Статтею 7 Закону України «Про державний бюджет на 2017 рік» від 21.12.2016 № 1801-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 3, ст.31) встановлено у 2017 році прожитковий мінімум на одну працездатну особу в розрахунку на місяць у розмірі з 1 січня 2017 року - **1600 гривні**, з 1 травня - 1684 гривні, з 1 грудня - 1762 гривні.

Статтею 8 Закону України «Про державний бюджет на 2017 рік» від 21.12.2016 № 1801-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР) встановлено у 2017 році мінімальну заробітну плату у місячному розмірі з 1 січня - **3200 гривень**.

Таким чином, використовуючи як розрахункову величину схеми посадових окладів «прожитковий мінімум» замість «мінімальної заробітної плати» законодавець застосував величину, яка у грошовому вираженні є у двічі меншою ніж та, що використовувалася для розрахунку схеми посадових окладів до внесення змін до частини 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» та частини 6 статті 96 Кодексу законів про працю України в редакції Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII.

Особливо звертаємо увагу Конституційного Суду України на те, що відповідно до пункту 2 статті 2 Закону України «Про прожитковий мінімум» від 15.07.1999 № 966-XIV (Відомості Верховної Ради України (ВВР) 199, № 38, ст. 348) **прожитковий мінімум застосовується для встановлення розмірів мінімальної заробітної плати та мінімальної пенсії за віком, визначення розмірів соціальної допомоги, допомоги сім'ям з дітьми, допомоги по безробіттю, а також стипендій та інших соціальних виплат виходячи з вимог Конституції України та законів України і не застосовується для встановлення мінімального посадового окладу (тарифної ставки).** А відомо, що спеціальний закон має пріоритет у застосуванні перед законом загального характеру.

Частина 2 статті 9 Закону України «Про оплату праці» крім того передбачає, що мінімальна заробітна плата встановлюється у розмірі не нижчому від розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

Беручи до уваги положення пункту 2 статті 2 Закону України «Про прожитковий мінімум» від 15.07.1999 № 966-XIV (Відомості Верховної Ради України (ВВР) 199, № 38, ст. 348) та положень частини 2 статті 9 Закону України «Про оплату праці» приходимо до обґрунтованого висновку, що **прожитковий мінімум не може використовуватися для встановлення мінімального посадового окладу (тарифної ставки), а є лише соціальною гарантією того, що мінімальна заробітна плата не буде встановлена нижче рівня достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування, а також мінімального набору непродовольчих товарів та мінімального набору послуг, необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості** (ст.1 Закону України «Про прожитковий мінімум» від 15.07.1999 № 966-XIV (Відомості Верховної Ради України (ВВР) 199, № 38, ст. 348).

До того ж, після заміни розрахункової величини усі працівники нижче 13 розряду згідно Єдиної тарифної сітки розрядів і коефіцієнтів з оплати праці працівників установ, закладів та організацій окремих галузей бюджетної сфери затвердженої постановою Кабінету Міністрів Україна «Про оплату праці працівників на основі Єдиної тарифної сітки розрядів і коефіцієнтів з оплати праці працівників установ, закладів та організацій окремих галузей бюджетної сфери» від 30 серпня 2002 р. № 1298 (Урядовий кур'єр від 11.09.2002 № 166) отримують заробітну плату на рівні мінімальної заробітної плати, яка досягається виключно шляхом доплати до рівня мінімальної заробітної плати. Однак такі доплати не належать до систем оплати праці, які формуються

на оцінках складності виконуваних робіт і кваліфікації працівників. А отже не гарантується передбачене Конституцією України право на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом (частина 4 ст. 43 Конституції України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141) – далі Конституція України).

Стаття 22 Конституції України передбачає, що права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

У рішенні Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року №8-рп/2005 Суд здійснив тлумачення зазначених конституційних положень, а також сформулював юридичну позицію, за якою зміст прав і свобод людини - це умови і засоби, які визначають матеріальні та духовні можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування і розвитку. Обсяг прав людини - це кількісні показники відповідних можливостей, які характеризують його множинність, величину, інтенсивність і ступінь прояву та виражені у певних одиницях виміру. **Звуження змісту прав і свобод означає зменшення ознак, змістовних характеристик можливостей людини, які відображаються відповідними правами та свободами, тобто якісних характеристик права. Звуження обсягу прав і свобод - це зменшення кола суб'єктів, розміру території, часу, розміру або кількості благ чи будь-яких інших кількісно вимірюваних показників використання прав і свобод, тобто їх кількісної характеристики** (абзаци п'ятий, шостий пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005).

Крім того, Конституційний Суд України вказав, що скасування конституційних прав і свобод - це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація; звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням (абзац четвертий підпункту 5.2 пункту 5 мотивувальної частини Рішення від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005).

У своїх рішеннях Конституційний Суд України неодноразово наголошував на конституційному обов'язку держави утверджувати і забезпечувати права і свободи людини та вважає за необхідне розвинути і конкретизувати сформульовані ним юридичні позиції щодо змісту положень частини третьої статті 22 конституції України.

Оскільки стаття 22 міститься у розділі II "Права, свободи та обов'язки людини і громадянина" Конституції України і в ній сформульовано загальну вимогу щодо законодавчого регулювання існуючих прав і свобод, то положення частини третьої цієї статті необхідно інтерпретувати у взаємозв'язку з положеннями частин першої, другої статті 22, частини першої статті 64, частини першої статті 157 Основного Закону України та розуміти як такі, що поширюються на всі існуючі права і свободи людини, гарантовані Конституцією України.

Звуження змісту та обсягу існуючих конституційних прав і свобод людини є їх обмеженням. Верховна Рада України повноважна ухвалювати закони, що

встановлюють обмеження, відповідно до таких критеріїв: "обмеження щодо реалізації конституційних прав і свобод не можуть бути свавільними та несправедливими, вони мають встановлюватися виключно Конституцією і законами України, переслідувати легітимну мету, бути обумовленими суспільною необхідністю досягнення цієї мети, пропорційними та обґрунтованими, у разі обмеження конституційного права або свободи законодавець зобов'язаний запровадити таке правове регулювання, яке дасть можливість оптимально досягти легітимної мети з мінімальним втручанням у реалізацію цього права або свободи і не порушувати сутнісний зміст такого права" (абзац третій підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016).

Відповідно до пункту 1 частини першої статті 92 Конституції України виключно законами України визначаються права і свободи людини, гарантії цих прав і свобод. Разом з тим, визначаючи їх, законодавець може лише розширювати, а не звужувати, зміст конституційних прав і свобод та встановлювати механізми їх здійснення.

Отже, положення частини третьої статті 22 Конституції України необхідно розуміти так, що при ухваленні нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих конституційних прав і свобод людини, якщо таке звуження призводить до порушення їх сутності.

Таким чином, частиною 6 статті 96 Кодексу законів про працю України та частиною 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» в редакції Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII було звужено зміст та обсяг існуючих конституційних прав людини шляхом заміни бази розрахунку схеми посадових окладів з «законодавчо встановленого розміру мінімальної заробітної плати» на «прожитковий мінімум, встановлений для працездатних осіб на 1 січня календарного року».

Обґрунтування порушення ст.1 та ст. 48 Конституції України, відповідно до яких Україна є соціальною державою та гарантується право кожного на достатній життєвий рівень.

Після набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» використовується розрахункова величина схеми посадових окладів «прожитковий мінімум», замість «мінімальної заробітної плати». Тобто законодавець **застосував величину, яка у грошовому вираженні є меншою ніж та, що використовувалася для розрахунку схеми посадових окладів до внесення змін до частини 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» та частини 6 статті 96 Кодексу законів про працю України.** Таким чином, були зменшені доходи працівників, що є перешкодою в реалізації їхнього права на достатнє харчування, одяг та житло.

Україна згідно з Конституцією України є соціальною, правовою державою (стаття 1); права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним

обов'язком держави (частина друга статті 3); держава забезпечує соціальну спрямованість економіки (частина четверта статті 13).

Стаття 25 Загальної Декларації прав людини, затвердженої Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року («Офіційний вісник України» від 15.12.2008, № 93) встановлює, що кожна людина має право на життєвий рівень, необхідний для підтримки здоров'я та добробуту її й її сім'ї.

Стаття 11 Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права, який був затверджений Генеральною Асамблеєю ООН від 16.12.1966 року, ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19.10.1973, передбачає право кожного на достатній життєвий рівень для людини та її сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг і житло, на безперервне поліпшення умов життя.

Стаття 23 Загальної Декларації прав людини, затвердженої Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року («Офіційний вісник України» від 15.12.2008, № 93) встановлює, що кожен працюючий має право на справедливу та задовільну винагороду, що забезпечує гідне людині існування для неї та її сім'ї, а за необхідності доповнену іншими засобами соціального забезпечення.

Стаття 6 Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права, який був затверджений Генеральною Асамблеєю ООН від 16.12.1966 року, ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19.10.1973, передбачає, що держави – учасники Пакту визнають право на працю, яке включає право кожної людини на отримання можливості заробляти собі на життя працею, яку вона вільно обирає або на яку вона вільно погоджується.

Як свідчить текст Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, який був затверджений Генеральною Асамблеєю ООН від 16.12.1966 року, ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19.10.1973, до належних умов праці перш за все відноситься винагорода за працю у справедливих розмірах.

Конституційний Суд України у Рішенні від 17 березня 2005 року № 1-рп/2005, зазначив, що згідно з Конституцією України ознаками України як соціальної держави є соціальна спрямованість економіки, закріплення та державні гарантії реалізації соціальних прав громадян, зокрема їх прав на соціальний захист і достатній життєвий рівень (статті 46, 48), тощо. Це зобов'язує державу відповідним чином регулювати економічні процеси, встановлювати і застосовувати справедливі та ефективні форми перерозподілу суспільного доходу з метою забезпечення добробуту всіх громадян (абзац третій підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини).

У своєму рішенні від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 Конституційний Суд України вказав, що в Україні як соціальній, правовій державі політика спрямовується на створення умов, які забезпечують достатній життєвий рівень, вільний і всебічний розвиток людини як найвищої соціальної цінності, її життя і здоров'я, честь і гідність. Утвердження та дотримання закріплених у нормативно-правових актах соціальних стандартів є конституційним обов'язком держави. Діяльність її правотворчих і правозастосовчих органів має здійснюватися за принципами справедливості, гуманізму, верховенства і прямої

дії норм Конституції України, а повноваження - у встановлених Основним Законом України межах і відповідно до законів (абзац другий пункту 4 мотивувальної частини).

Конституційний Суд України зазначав також, що додержання конституційних принципів соціальної і правової держави, верховенства права (стаття 1, частина перша статті 8 Конституції України) обумовлює здійснення законодавчого регулювання суспільних відносин на засадах справедливості та розмірності з урахуванням обов'язку держави забезпечувати гідні умови життя кожному громадянину України" (абзац восьмий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011), а також, що "основними завданнями соціальної держави є створення умов для реалізації соціальних, культурних та економічних прав людини, сприяння самостійності і відповідальності кожної особи за свої дії, надання соціальної допомоги тим громадянам, які з незалежних від них обставин не можуть забезпечити достатній рівень життя для себе і своєї сім'ї (абзац другий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення від 25 січня 2012 року № 3-рп/2012).

Якщо проаналізувати конституційне визначення права на працю, таке право насамперед дає можливість заробляти собі на життя власною працею, а не жити за рахунок доплати до мінімального розміру заробітної плати, що не дозволяє забезпечити гідне життя працівника та його сім'ї, отже порушує їхнє конституційне право, гарантоване ст. 48 Конституції України, на достатній життєвий рівень.

Обґрунтування порушення ст. 8 Конституції України, відповідно до якої в Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Конституційний Суд України у своїх рішеннях надав тлумачення цьому принципу.

Зокрема, у рішенні Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року в справі №1-33/2004 зазначено, що «верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо.

В абзаці другому п. 5.4 рішення Конституційного Суду України № 5-рп/2005 від 22 вересня 2005 року зазначено, що із конституційних принципів рівності і справедливості випливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі

У ще одному своєму рішенні № 3-рп/2016 від 8 червня 2016 року Суд вказав, що одним з елементів цього принципу є правова визначеність положень законів та інших нормативно-правових актів.

Натомість, положення частини 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» та частини 6 статті 96 Кодексу законів про працю України в редакції Закону України "Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII не відповідають принципу юридичної визначеності, основу якого утворює ідея

передбачуваності (очікуваності) суб'єктом відносин визначених правових наслідків. Оскільки така зміна законодавства, не дала можливість працівникам спрогнозувати зменшення показників, які впливатимуть на розмір їхньої заробітної плати.

Натомість, зменшення розміру посадового окладу, а як наслідок, зменшення розміру передбачуваної заробітної плати є посяганням на можливість належного забезпечення достатку працівника та членів його сім'ї та передумовою для зниження зацікавленості працівника у належному виконанні своїх посадових обов'язків.

Таким чином, частини 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» та частини 6 статті 96 Кодексу законів про працю України, в редакції Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 2, ст.25) порушують норми статтям 8, 22, 48 Конституції України.

Враховуючи те, що Конституція України має найвищу юридичну силу, а закони та інші нормативно-правові акти повинні відповідати їй (частина друга, третя статті 8 Конституції України), відповідно до статті 150 Конституції України, керуючись статтями 7, 51, 52, 75 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII,

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» та частини 6 статті 96 Кодексу законів про працю України, в редакції Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 2, ст.25).
2. Визначити провадження за цим конституційним поданням невідкладним і розглянути його у місячний строк, визначений пунктом 3 частини третьої ст. 75 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII.
3. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) частину 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» та частину 6 статті 96 Кодексу законів про працю України в редакції Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII.
4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням народних депутатів України:

Писаренка Валерія Володимировича
Пилипенка Володимира Пилиповича.

Додатки:

1. Витяг з Конституції України від 28.06.1996 № 254к/960/ВР зі змінами на 2 арк.
2. Витяг із Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII на 3 арк.
3. Витяг із Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» від 06 грудня 2016 року за №1774-VIII на 3 арк.
4. Витяг із Кодексу законів України про працю від 10.12.1971 № 322-VIII (Відомості Верховної Ради УРСР від 17.12.1971 Додаток до № 50) на 3 арк.
5. Витяг із Закону України «Про оплату праці» від 24.03.1995 № 108/95-ВР (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1995, № 17, ст.121) на 3 арк.
6. Витяг із Закону України «Про державний бюджет України на 2017 рік» від 21.12.2016 № 1801-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 3, ст.31) на 1 арк.
7. Витяг із Закону України «Про прожитковий мінімум» від 15.07.1999 № 966-XIV (Відомості Верховної Ради України (ВВР) 199, № 38, ст. 348) на 1 арк.
8. Витяг із Загальної Декларації прав людини, затвердженої Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 року («Офіційний вісник України» від 15.12.2008, № 93) на 1 арк.
9. Витяг із Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, який був затверджений Генеральною Асамблеєю ООН від 16.12.1966 року, ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 19.10.1973 на 1 арк.
10. Рішення Конституційного Суду України від 17 березня 2005 року № 1-рп/2005 на 6 арк.
11. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 на 11 арк.
12. Рішення Конституційного Суду України від 26 грудня 2011 року № 20-рп/2011 на 9 арк.
13. Рішення Конституційного Суду України від 25 січня 2012 року № 3-рп/2012) на 11 арк.
14. Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 на 12 арк.
15. Рішення Конституційного Суду України від 1 червня 2016 року № 2-рп/2016 на 13 арк.
16. Рішення Конституційного Суду України від 8 червня 2016 року № 3-рп/2016 на 8 арк.
17. Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року у справі № 1-33/2004 на 8 арк.
18. Ухвала Конституційного Суду України від 13 липня 2017 року № 14-у/2017 на 5 арк.

Конституційне подання
щодо відповідності Конституції України (конституційності)
частини 6 статті 6 Закону України «Про оплату праці» та частини 6 статті
96 Кодексу законів про працю України, в редакції Закону України "Про
внесення змін до деяких законодавчих актів України" від 06 грудня 2016
року за №1774-VIII (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 2, ст.25)
підписали:

№п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Аксаренко Валерій Володимирович	366	
2.	Купчин Олег Іванович	345	
3.	Паталун Дмитро Миколайович	375	
4.	Кіссе Дмитро Іванович	340	
5.	Ферзакін С. С.	341	
6.	Шураєв Юрій Михайлович	186	
7.	Шкряков Дмитро Іванович	252	
8.	Соловйов Дмитро Іванович	184	
9.	Маркошук Дмитро Іванович	257	
10.	Демисенко Анатолій Іванович	371	
11.	Гуцун Дмитро Володимирович	398	
12.	Семко Сергій Михайлович	265	
13.	Івченко Валентин Петрович	164	
14.	Балашко Андрій Володимирович	242	
15.	Добків Дмитро Іванович	376	
16.	Валасейко Дмитро Іванович	180	
17.	Кисельов Дмитро Михайлович	176	
18.	Кобилко Дмитро Михайлович	185	
19.	Панченко Дмитро Іванович	161	
20.	Томашевич Дмитро Іванович	369	
21.	Береза Дмитро Іванович	357	
22.	Григорук Дмитро Іванович	378	
23.	Шендеров Дмитро Іванович	344	
24.	Бобов Геннадій Борисович	394	
25.	Синько Дмитро Іванович	118	
26.	Патрішкін А. А.	697	
27.	Піддубний Р. В.	178	
28.	Кривий О. О.	219	
29.	Данилюк В. О.	159	
30.	Клишинець Т. С.	264	
31.	Шевченко В. В.	285	

з/п підписав/підписали

32.	Корнелі	
33.	Климак Р.В.	455
34.	Климак Р.В.	373
35.	Климак Р.В.	367
36.	Климак С.Г.	302
37.	Климак А.О.	326
38.	Климак В.О.	338
39.	Климак П.В.	335
40.	Климак Р.В.	333
41.	Климак В.М.	269
42.	Климак К.І.	166
43.	Климак В.О.	123
44.	Климак В.О.	167
45.	Климак В.О.	414
46.	Климак Т.А.	332
47.	Климак Р.В.	252

Всього 47 (сорок сім) підписів народних депутатів України.

Генерал-майор Збройних сил України
Апарату Верховної Ради України

В. Шеремет
17.05.1999